

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 220.376 van 26 juli 2012
in de zaak A.205.667/IX-7762**

In zake : de VZW HUMANITY SERVICES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc De Deken
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
E. Banningstraat 41-47
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Werk en Gelijke Kansen
2. de directeur-generaal Federale Overheidsdienst
Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Meulemeester
kantoor houdend te 9070 Destelbergen
Dendermondsesteenweg 359A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 juli 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 15 juni 2012 van de Directeur-generaal Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, namens de minister, waarbij de “erkenning van de onderneming Humanity Services, opgericht onder de vorm van een VZW, maatschappelijke zetel te 2850 Boom, Kloosterstraat 15 met het erkenningsnummer 03570 wordt ingetrokken met ingang van 15 juni 2012”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota (“memorie van antwoord”) ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juli 2012 om 10 uur.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Hofmans, die loco advocaat Luc De Deken verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Dirk De Meulemeester, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Aanwijzing van de verwerende partij

3. De verzoekende partij vermeldt zowel de Belgische Staat als de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg als verwerende partijen.

Beide verwerende partijen dienen gezamenlijk een nota (“memorie van antwoord”) in.

4. De tweede verwerende partij komt voor een orgaan te zijn van de Belgische Staat en als zodanig onder de Federale Overheidsdienst

Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg te ressorteren; zij heeft geen eigen rechtspersoonlijkheid.

In die omstandigheden wordt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Werk en Gelijke Kansen, als rechtspersoon aangewezen om als enige verwerende partij op te treden in een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die gericht is tegen een bestuurshandeling die van een van zijn organen uitgaat.

Met “de verwerende partij” wordt hierna de Belgische Staat bedoeld.

IV. De feiten

5. De verzoekende partij is een sedert 9 december 2008 erkende onderneming in de zin van artikel 2, § 1, 6°, van de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en -banen.

6. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening Werkloosheidsbureau Antwerpen (hierna RVA) deelt aan de verzoekende partij bij brieven van 22 december 2011 en 31 januari 2012 mee dat inbreuken werden vastgesteld op de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en op de voormelde wet van 20 juli 2001, meer bepaald het tewerkstellen van personeel zonder geldige verblijfsvergunning en/of zonder arbeidskaart.

De verzoekende partij wordt telkens uitgenodigd om “binnen de 30 kalenderdagen” haar “schriftelijke verweermiddelen” in te dienen waarvoor zij het “onderzoeksdossier (kan) komen inzien op het werkloosheidsbureau”.

Wat betreft de mogelijke gevolgen wordt in dit schrijven telkens vermeld dat niet enkel een beslissing zal worden genomen tot het al dan niet terugvorderen van ten onrechte uitbetaalde overheidssubsidies en/of het blokkeren

van de uitbetaling van de overheidsbijdrage op de dienstencheques, maar dat ook de Adviescommissie Erkenningen dienstencheques automatisch van deze inbreuk wordt op de hoogte gebracht indien deze inbreuk “een overtreding op de erkenningsvoorwaarden inhoudt” en dat deze commissie dan “een advies aan de minister van Werk (verleent) die de beslissing over het al dan niet behoud van uw erkenning” zal nemen.

7. Na onderzoek van de door de verzoekende partij ingediende “schriftelijke verweermiddelen en beoordeling van de feitelijke vaststellingen die voortvloeien uit het proces-verbaal van het verhoor en uit de controleverslagen”, deelt de RVA aan de verzoekende partij bij brieven van 31 januari 2012 en 16 februari 2012 mee dat beslist werd “om de tegemoetkoming van de federale overheid ten bedrage van (resp.) 85.267,40 EUR met betrekking tot 6374 dienstencheques (en) 10.028,20 EUR met betrekking tot 754 dienstencheques, terug te vorderen”.

De verzoekende partij wordt telkens verzocht het verschuldigde bedrag over te schrijven op het rekeningnummer van het werkloosheidsbureau “binnen 30 dagen vanaf de datum vermeld in deze brief” bij gebreke waarvan het “dossier (zal) overgemaakt worden aan de Administratie van de Domeinen voor gedwongen uitvoering”.

Beide brieven vermelden dat tegen deze beslissing in beroep kan worden gegaan bij de arbeidsrechtbank.

8. De Adviescommissie Erkenningen verleent op 16 april 2012 unaniem advies tot onmiddellijke intrekking van de erkenning van de verzoekende partij omdat zij “4 dienstenchequewerknemer(s) tewerkstelde zonder geldige verblijfsvergunning en zonder geldige arbeidskaart” waarvoor een terugvordering werd opgelegd, “de inbreuken (...) niet geregulariseerd (werden) vermits een aantal werknemers nog steeds DIMONA gemeld zijn”, de verzoekende partij “niet het bewijs van naleving van de wetgeving op de tewerkstelling van vreemde

werknemers” levert en “niet (is) overgegaan tot terugbetaling van de terugvordering noch tot het afsluiten van een afbetalingsplan”.

9. Bij een door de verzoekende partij niet afgehaalde aangetekende brief van 22 mei 2012 deelt de Directeur-generaal van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg het voormelde advies mee aan de verzoekende partij die tevens verzocht wordt om voor 1 juni 2012 te laten weten hoe zij haar verweer zal voeren bij gebreke waarvan de eerstgenoemde “een beslissing zal nemen over uw dossier op basis van de informatie waarover ik nu beschik”, meer bepaald “tot de intrekking met uitstel of de onmiddellijke intrekking van de erkenning”.

10. Bij brief van 23 mei 2012 deelt de RVA aan de verzoekende partij mee bereid te zijn een afbetalingsplan toe te staan “naar aanleiding van uw vraag om een afbetalingsplan voor uw schulden in het kader van de federale tegemoetkoming in het systeem van de dienstencheques”, dat een eerste storting van 7000 euro in mei 2012 wordt verwacht en dat “het niet naleven van het afbetalingsplan kan leiden tot de ambtshalve intrekking van de erkenning door de voorzitter van de erkenningscommissie”.

Bij brief van 14 juni 2012 staat de RVA “naar aanleiding van uw vraag tot herziening van het afbetalingsplan” bij schrijven van 6 juni 2012 een afbetalingsplan toe waarbij “een eerste storting van 3500 euro in juni 2012” wordt verwacht bij gebreke waarvan tot de ambtshalve intrekking van de erkenning door de voorzitter van de erkenningscommissie kan worden overgegaan.

11. Bij brief van 15 juni 2012 deelt het secretariaat van de Adviescommissie Erkenningen aan de verzoekende partij de bestreden beslissing mee.

Bij brief van 26 juni 2012 vraagt de verzoekende partij met verwijzing naar het aangepaste afbetalingsplan aan het secretariaat van de

Adviescommissie Erkenningen “de beslissing tot intrekking van de erkenning van een onderneming ongedaan te maken”.

Bij brief van 28 juni 2012 deelt de Administrateur-generaal aan de verzoekende partij mee dat “een herziening van de intrekking van de erkenning (...) niet (kan) worden toegestaan”.

12. Bij brief van 26 juni 2012 deelt de verzoekende partij aan de RVA mee dat “voor zover de erkenning inderdaad ingetrokken zou blijven” zij “niet verder (kan) opereren, en kunnen uiteraard ook geen betalingen gebeuren”.

V. Schorsingsvoorwaarden

13. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het eerste middel

14. De verzoekende partij voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel omdat “op 14 juni 2012 aan verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de verschuldigde bedragen middels een maandelijkse storting van 3500 euro af te betalen (...) om dan (...) op 15 juni 2012 (...) dit voordeel (te) ontnemen aan verzoekster en de erkenning in te trekken” wat volgens de verzoekende partij “een vergissing” is “temeer daar er geen gewichtige redenen voorhanden zijn om aan verzoekster alsnog het voordeel te ontnemen” aangezien “de inbreuken (...) geregulariseerd” zijn.

Beoordeling

15. Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze haar beoordeling heeft gewijzigd, bijvoorbeeld door terug te komen op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan.

16. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de voormelde beslissingen tot terugvordering van de RVA gesteund zijn op artikel 10, § 2, van het koninklijk besluit van 12 december 2001 betreffende de dienstencheques en dat de bestreden beslissing namens de minister is gesteund op artikel 2octies, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit. Verder blijkt daaruit dat de beslissingen tot terugvordering door de RVA werden genomen onverminderd de mogelijkheid tot het nemen van de beslissing van de minister “over het al dan niet behoud van de erkenning” en blijkt daar niet uit dat het door de verzoekende partij gevraagde -initiële of aangepaste- afbetalingsplan door de RVA werd toegestaan met de belofte of de toezegging dat de minister van Werk niet zou overgaan tot de intrekking van de erkenning van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat haar rechtmatig vertrouwen werd verschalkt door de bestreden beslissing.

17 Het eerste middel is niet ernstig.

Tweede middel

18. De verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat in de bestreden beslissing “sprake (is) van enerzijds het voorgehouden niet respecteren van het afbetalingsplan en anderzijds het gegeven dat er nog niet tot regularisatie van de inbreuken zou overgegaan zijn” terwijl “er (een) nieuw afbetalingsplan was toegestaan” en “de inbreuken die verder gezet zouden zijn (...) wel degelijk geregulariseerd (werden)”.

Beoordeling

19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

20. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij, hoewel zij daartoe werd uitgenodigd, heeft nagelaten gebruik te maken van haar rechten om haar dossier in te kijken en haar verweermiddelen in te dienen bij de verwerende partij en om gehoord te worden door de verwerende partij. Daaruit blijkt tevens dat de verzoekende partij de vastgestelde inbreuken, meer bepaald de tewerkstelling van vier personeelsleden zonder geldige verblijfsvergunning en zonder geldige arbeidskaart, niet betwist en dat volgens de gegevens van de verwerende partij over het personeelsbestand van de verzoekende partij op 14 mei 2012 twee personeelsleden “nog steeds in dienst zouden zijn”. Bovendien blijkt daaruit dat de verzoekende partij, afgezien van de betaling van 800 euro in juni 2012, de teruggevorderde bedragen van 85.267,40 euro en 10.028,20 euro nog niet betaald heeft en dat een aangepast afbetalingsplan na het niet nakomen van het initieel toegestane afbetalingsplan, werd toegestaan door de RVA mits strikte naleving ervan door een eerste storting in juni 2012 van 3.500 euro.

21. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aan dat de verwerende partij haar bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en/of zou steunen op foutieve feitenvinding. De verwerende partij kon op basis van de beschikbare gegevens van het dossier vaststellen dat de verzoekende partij “geen blijk heeft gegeven van bereidwilligheid om inbreuken te regulariseren” en “de 2 terugvorderingen (...) nog niet betaald heeft en ook geen afbetalingsplan heeft afgesloten” en daaruit besluiten “dat deze handelwijze twijfels doet ontstaan over de ernst en de goede trouw van de verzoekende partij”. De grieven van de verzoekende partij met betrekking tot de zorgvuldigheid waarmee de bestreden beslissing is tot stand

gekomen, kunnen gezien de omstandigheden, in de huidige stand van de procedure niet worden bijgevalen.

22. Het tweede middel is bijgevolg niet ernstig.

23. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsverplichting “gelet op hetgeen dat verzoekster heeft aangetoond” in haar uiteenzetting over het eerste en het tweede middel, kan deze specifieke aanvullende grief om de redenen aangehaald bij de bespreking van het eerste en het tweede middel op het eerste gezicht evenmin worden bijgevalen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

24. In verband met de eerste schorsingsvoorwaarde stelt de verzoekende partij dat “een gerechtelijke vereffening zelfs op korte termijn te verwachten (valt), en zal een ‘gewone’ schorsingsprocedure niet tijdig tot een schorsing leiden”, dat zij geprobeerd heeft “om buiten een procedure om een intrekking van de erkenning te laten herzien” hetgeen verklaart “waarom er enige tijd zit tussen de beslissing(...) en het neerleggen van het verzoekschrift” en dat “niet onmiddellijk een vergadering van de raad van bestuur kon worden belegd met het oog (...) de beslissing tot het opstarten van een procedure” omdat “de leden van de raad van bestuur van Congolese origine (zijn) en (...) op 19.07.2012 onvoldoende personen beschikbaar (waren) om de beslissing te kunnen nemen”.

Beoordeling

25. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel door het verloop van de tijd onherstelbaar zal zijn geworden en op voorwaarde dat de eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Diligent optreden is een vereiste die vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet vervuld zijn opdat een verzoekende partij de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen.

26. De bestreden beslissing is aan de verzoekende partij ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 15 juni 2012. De verzoekende partij heeft de voorliggende vordering pas op 20 juli 2012 ingesteld.

27. Een tijdsverloop van meer dan een maand tussen de kennisgeving van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. De uitermate hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven, valt immers niet te verzoenen met het manifest gebrek aan alertheid in hoofde van de verzoekende partij. Aan deze vaststelling doet niets af het feit dat de verzoekende partij vooraf de herziening van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft gevraagd vermits zij toch nog meer dan drie weken na het versturen van het antwoord van de verwerende partij heeft gewacht om de voorliggende vordering in te stellen. Dat is niet anders voor het beweerde feit dat onvoldoende bestuursleden aanwezig waren voor het spoedig bijeenroepen van de raad van bestuur hetgeen overigens volledig aan de verzoekende partij zelf is te wijten.

28. Er is dan ook niet voldaan aan ten minste twee van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

- 1. De tweede verwerende partij wordt buiten de zaak gesteld.**
- 2. De Raad van State verwerpt de vordering.**
- 3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juli 2012, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Pierre Lefranc